

Edelman
Jurinčič

Južni osnutki

(Ohridske
razprave
v aprilu)

1. Ohridsko brezdušje pred samim večerom,
razgaljene prsi, pivo, vino in biseri,
mlade, s puhom nad ustnicami, Makedonke,
kovinski čolni, trepet melodije, čas,
reka brezciljnih Srbov, vznožja platan,
mesec na nebu in albanske gore v snu.
2. Vivienne; sladki sir, terase in sonce
v Albaniji — objemi me, nesi me!
Viveine; sladko vino, topoli in čolni
v jezeru — nagni se, razgali se!
3. Peštani; molitev številnih otrok
in med topoli svetloba
z ozadjem jezera
tišine.

Peštani; razkošje ob cerkvi,
kjer so ostale drobtine
toplega kruha
pomaranče.

Peštani; raztrgani zemljevidi
in nastavnik kliče
v tihem protestu
zaostalosti.

4. Ob Črnem Drimu južni veter
nima več postanka v sebi.
Klici z meje omamljajo besede
obrežje skrivnostne megle.
Povsem so ptice skrile nebo
lahkotnost žrebca je pomlad.

5. Neslišni splet sporazumov,
brez jasnosti za preteklost,
so zdrsnili mimo trav
v tišino Ohridskega jezera.

Ne sprašuj koliko dotikov
so noči natrosile brez glasbe,
ne išči opravičila za odpiranja
žametnih prispodob dozorelih let.

Desert, Sv. Naum, ohridski minaret,
časovni razmiki zaradi letala
nad snežnimi gorami Črne gore
in še stiski praznin na Brnikih.

6. Noči vneme, noči odkrivanja,
noči pogovorov, noči poljubov,
noči teles — belih kakor albanske snežine.

Jutra vina, jutra razgaljenosti,
jutra rjuh, jutra božanja,
jutra besed — praznih kakor izmišljeni čas.

7. Spomini prazni, pot proti jugu,
brez kakršnega vzroka
se v topolih pričinja
in veter na obrazu, ženska juga.

Zlati oltarji, vonj po svečah,
neslišno z rokami
si ubežnik brez razloga
in ostanki vina, vonj po svečah.

Ptice lahke, reka v soju,
izgubljeni breztežja
se kakor kačji veter
poljubljajo rjuhe trudne joka.

8. Zamisli si,
se breztežno predajati vinu,
mrtvi tišini ob jezeru,
klicati v spomin pozabljeno
in pozabiti na vrnitev!

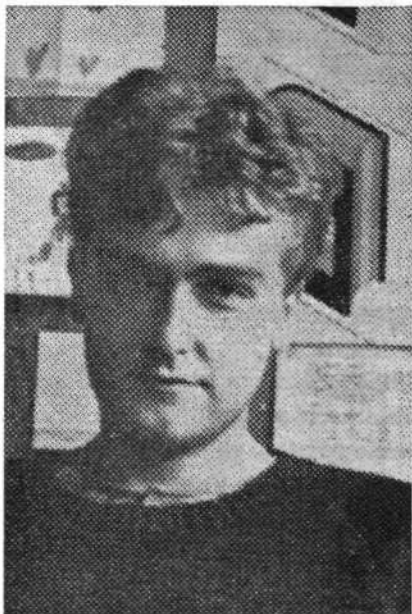
Zamisli si,
se zaljubiti sebi starejšo,
jo vnesti v rožo razgaljenosti,
ji ponujati utripanje v sebi
in pozabiti na vrnitev!

Zamisli si,
neznansko dolgo sloneti v učici,
se še enkrat ponoviti brez prevare,
čisto ven iz sebe
in pozabiti na vrnitev!

9. Visoko ne meji med snežno
svetlobo in senco gozdov
so utripali ognji;
sneženje rose brez šelestenja
topolov — čakam na klice,
ki so se zataknili v grlu
med čolni!

10. Starke — Makedonke;
 črne, pod pazduho pladnji
 rumenih limon.
 Starke — Makedonke;
 tišine mrgolijo in so
 monotonija neslišnih
 korakov.

Zgodbe o japonskih česnjah nad prepodom

Marko
Crnkovič

Luki, pravemu prijatelju,
 ker je vse tako lepo.

DANES

Prijatelj mi je podaril knjigo. Bila je tanka, v črno usnje vezana knjižica z zlato obrezo, in ni imela ne naslova ne avtorjevega imena. Ves radoveden sem jo vzel v roke, da bi čimprej dognal, za kaj gre, ko sem na svoje veliko začudenje spoznal, da je knjižica pravzaprav le maketa. Prijatelj, ki se je pritajeno nasmihal moji zbežanosti, mi je z odločnim glasom, kakor da ne dopušča oporekanja, dejal: — To je čisto posebna knjiga. Odpreti je sicer ne moreš, lahko pa si prepričan, da je v njej vse, kar je bilo. Za tvoj naslednji rojstni dan ti podarim še eno knjigo, ki bo prav tako maketa. V njej bo vse, kar kdaj bo. Tudi te ne boš mogel odpreti. In zdaj poslušaj, kaj si želim: rad bi, da napišeš knjigo ti sam in mi jo podariš za moj rojstni dan.

— Dragi prijatelj, ali je kaj takega sploh mogoče? sem ga vprašal, nič kaj prepričan o svoji zmožnosti, da bi mi uspel takšen podvig.
 — Brez skrbi, je odgovoril. Danes je vse mogoče. Še ne veš, da je devetnajstega stoletja zdavnaj konec?